

Ἡ θεραπεία τῶν ἀσθενῶν καὶ ἡ ἰατρικὴ ὡς ἐπάγγελμα, καθ' ὅλους τοὺς αἰῶνας, ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῆς μαγείας ἀκόμη, ἦτο λειτούργημα ὑψηλότατον, σχεδὸν ἱερόν.

ΙΑΤΡΟΙ-ΡΟΜΠΟΤ

Ἐπέπρωτο, ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας,

νὰ τὸ ἐξευτελίση καὶ αὐτὸ ὁ ἰσοπεδικὸς σοσιαλισμὸς, ὁ ὁποῖος μετέβαλε τὸν θεραπευτὴν ἀσκληπιάδην εἰς ὑποτακτικὸν ξυλοσχιστῶν διοικητικῶν γραφειοκρατῶν, τῶν πληθωρικῶν ἀσφαλιστικῶν Ταμείων, διὰ νὰ τὸν καταστήσῃ ἐξευτελισμένον διεκπεραιωτὴν τῆς ρουτίνας. Οἱ ἰατροὶ τῶν ἀσφαλίσεων, «τεχνικῶς» —διὰ νὰ χρησιμοποιήσωμεν τὴν λέξιν τοῦ συρμοῦ— ἀδύνατον εἶναι νὰ ἔχουν οὔτε ν' ἀποκτήσουν σχέσιν καὶ δεσμὸν ἀνθρώπινον μὲ τὸν δεόμενον θεραπείας ἀσθενῆ, ἐξετάζουν εἰς «σειράν» καὶ δίδουν ὁδηγίας καὶ συνταγὰς μὲ τὸν ἴδιον μηχανικὸν τρόπον, μὲ τὸν ὁποῖον αἱ πωλήτριαι εἰς τὰ καταστήματα σερβίρουν πανιά,

γραβάτες ἢ ὀμπρέλλες, Ἰατροὶ ἡμερομίσθιοι, ὥρομίσθιοι, ποὺ ὑπηρετοῦν κατὰ βάρδιες, εἶναι δυνατόν, ὅσον εὐσυνείδητοι καὶ πιστοὶ εἰς τὴν παράδοσιν τοῦ ἐπαγγέλματος καὶ εἰς τὸν ὄρκον τοῦ Ἱπποκράτους καὶ ἂν ἐπιθυμοῦν νὰ μείνουν, ἐργαζόμενοι ὑπὸ τοιαύτας συνθήκας νὰ μὴ μεταβάλλωνται καὶ ψυχολογικῶς εἰς ἠλεκτρονικοὺς ἐγκεφάλους, εἰς νοῦμερα, νὰ μὴ χάνουν τὸν αὐτοσεβασμὸν, καὶ τὴν ἀνθρωπιάν των, χωρὶς τὰ ὁποῖα, ἡ οἰαδήποτε ἐργασία καταλήγει εἰς ἐμπαιγμὸν καὶ εἰς κοροϊδίαν ;